

Sinds 2008 voert de Belgische staat een omvattend onderzoek gericht op diverse compromisloze strijden tegen gesloten centra voor migranten, grenzen, gevangenissen en deze wereld gebaseerd op overheersing en uitbuiting. In het vizier van de staat: de anarchistische bibliotheek *Acrata*, anarchistische en anti-autoritaire publicaties (*Buiten Dienst*, *La Cavale* en *Tout doit partir*), tientallen pamfletten en affiches, een honderdtal acties, aanvallen en sabotage... Kortom, de strijd tegen de macht in al haar verschillende facetten.

Aanvankelijk worden 12 anarchisten vervolgd voor "deelname aan een terroristische groep". Na een jarenlange ommeegang doorheen het juridische voorgeborchte, **veroordeelt het Hof van Beroep uiteindelijk in het jaar 2020 9 beklagden** tot voorwaardelijke gevangenisstraffen en tot opschorting van straf. **Een andere rechtszaak is nog hangende** voor 7 kameraden, de hoofd aanklacht luidt "aanzetting tot het plegen van wanbedrijven en misdaden".

april
2021

3

Back in the Dayz

Eind 2008, in volle periode van verspreide vijandelijkheden ont-
ketend door de revolte in Griekenland nadat de jonge anarchist
Alexis Grigoropoulos er door de politie vermoord werd, opent het

Federaal Parket een verkennend onderzoek naar anarchisten in België. In 2010, terwijl de strijd tegen de bouw van een nieuw deportatie centrum in Steenokkerzeel zich een weg baant, wordt onderzoeksrechter Panou aangesteld. Het onderzoek valt vanaf dan onder de antiterroristische afdeling van de Federale politie. In mei en in september 2013 vinden een tiental huiszoekingen plaats, onder meer in de anarchistische bibliotheek *Acrata* in Brussel. Het is pas dan dat voor het eerst iets vernomen wordt over het lopende onderzoek. In 2014 wordt het dossier afgesloten, twaalf anarchisten worden doorver-
wezen naar de rechtbank.

Als een rode draad doorheen het onderzoek dat niet minder dan 32 kartons papier geproduceerd heeft, gaat het Federaal Parket uit van het bestaan van een anarchistische "terroristische groep" die actief zou zijn in het Brusselse en waarvan de beklagden de activiteiten zouden "bevorderd" of eraan "deelgenomen" hebben. In het dossier vinden we bijvoorbeeld een lange lijst terug van een 150-tal aanvallen (waarvan een groot aantal brandstichtingen) tegen structuren van de overheersing: commissariaten, rechtbanken, banken, bedrijven die geld verdienen met opsluiting, bouwerven, wagens van diplomaten, NAVO-medewerkers en eurocraten, GSM-masten, etc. die plaatsgevonden hebben in Brussel en de nabije omgeving in de jaren 2008 tot 2013. Uit het dossier zal blijken dat niet alleen de Federale politie bij het onderzoek betrokken is, maar ook de Veiligheid van de Staat, de Militaire Inlichtingendienst en verschillende antiterroristische diensten van andere Europese landen.

Het Federaal Parket heeft uit haar onderzoek van 6 jaren niet minder dan 29 aanklachten geperst. Negen kameraden worden beschuldigd van lidmaatschap van een terroristische organisatie voor lange-

re of kortere periodes. Drie onder hen worden beschuldigd er de leiders van te zijn. Drie andere mensen die op 1 oktober 2010 in de nasleep van een aanval tegen het politiekantoor in de Brusselse Marollen aangehouden werden, worden op hun beurt beschuldigd van één dag lidmaatschap van deze terroristische groep. Dat algemene schema wordt aangevuld met meer specifieke beschuldigingen zoals deelname aan een niet-toegelaten betoging voor het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel (omgevormd tot “poging tot brandstichting” door het Parket), voorbereiding en deelname aan de aanval tegen het commissariaat in de Marollen (door het Parket gekwalificeerd als “terroristisch misdrijf”), slagen en verwondingen aan agenten, blokkeren van de openbare weg, verschillende beschadigingen, winkeldiefstallen, brandstichting tegen wagens van cipiers op de parking van de gevangenis van Ittre, aanzetting tot terroristische misdrijven, etc. Deze specifieke aanklachten viseren telkens bepaalde kameraden, niet iedereen wordt dus van dezelfde feiten beschuldigd.

De rechtbanken in de estafette race

Na een sessie van de Kamer van Inbeschuldigingstelling om de bijzondere opsporingsmethoden die

gebruikt werden in het kader van dit onderzoek te legaliseren (schaduwten, telefoontaps, plaatsing van microfoons in een woning, stiekeme huisdoorzoekingen, pogingen tot infiltratie, plaatsing van videobewaking voor woningen en in een woning) in oktober 2015, wordt het dossier doorgestuurd naar de Raadkamer. Op 1 augustus 2017 doet de Raadkamer van Brussel uitspraak over de doorverwijzing naar de correctionele rechtbank en over de aanklachten. De Raadkamer schrapt de verzwarende omstandigheid van “terrorisme” overal waar het Federaal Parket die op een specifiek misdrijf geplakt had. Tegelijkertijd wordt ook de aanklacht van een terroristische groep geherkwalificeerd als “een vereniging gevormd met het oog op het schaden van mensen of eigendommen door het begaan van wanbedrijven of misdaden”. Vervolgens schrapt de Raadkamer ook een reeks aanklachten waarvoor ze te weinig elementen in het dossier ziet.

Het proces voor de Correctionele Rechtbank vindt plaats op 29 en 30 april 2019. Twee beschuldigen zijn aanwezig in de rechtszaal maar weigeren te antwoorden op vragen van de magistraten. Alle twaalf beschuldigen worden vertegenwoordigd door advocaten. Op 28 mei volgt het verdict, rechter Keutgen spreekt de “onontvankelijkheid van de vervolging” uit tegenover negen beklagden aangezien “de toegepaste onderzoeksmethoden buiten het strikt noodzakelijke en toegelaten kader van middelen vallen” en aldus “ernstige en onherstelbare schade hebben toegebracht” aan “een correcte rechtsgang”. Wat betreft de aanval tegen het politiecommissariaat in de Marollen worden twee beklagden vrijgesproken en één wordt veroordeeld voor verzet tijdens de arrestatie zonder oplegging van straf aangezien de redelijke termijn overschreden is. Enkele weken later tekent de Procureur beroep aan (behalve tegen de twee die helemaal zijn vrijgesproken).

De zaak voor het Hof van Beroep wordt behandeld de 8ste en 9de oktober 2020 met een extra zitting de 16de. Eén van de beklagden is aanwezig en weigert te spreken. Procureur Malagnini vraagt straffen gaande van 3 tot 6 jaren effectieve gevangenisstraf, dat zijn tweemaal hogere straffen dan die hij in eerste instantie had geëist. Op 12 november volgt het verdict van rechter Van der Noot, die in de rechtbank zijn antipathie tegenover de verdediging niet onder stoelen of banken stak. Onder meer de beschuldigingen rondom de bijeenkomst aan het gesloten centrum van Steenokkerzeel zijn niet weerhouden, evenmin ziet de rechter een organisatie tijdens de gehele periode van het onderzoek (maar wel tijdens de periodes van de specifieke misdrijven) en hij herkent ook geen leiders. De feiten die hij wel voldoende bewezen acht, zijn dat op basis van “een geheel aan aanwijzingen” (voorgeschiedenis van de verdachte, gezien in de omgeving van de feiten of het huis verlaten op “ongebruikelijke uren”, etc.) en vaak zonder bewijzen die de identificatie van de specifieke auteurs mogelijk maken. Zo wordt (het vermoeden van) aanwezigheid op de plaats van de feiten meteen ook “het mede mogelijk gemaakt hebben” van de feiten. Op die manier leiden verschillende beschuldigingen rondom betogingen en “balades” (onaangekondigde, collectieve wandelingen waarbij al dan niet posters geplakt worden, flyers uitgedeeld, slogans gespoten, liedjes gezongen, etc.) tot veroordelingen voor beschadigingen, blokkades, gewapend verzet, beledigen van eurocraten, etc. Ook het gevecht met de twee chauffeurs en de beschadiging van hun twee limousines aan de ingang van de “Bijeenkomst rondom het subversieve boek” in 2011 mondt uit in veroordelingen. Voor deze laatste feiten, net als voor enkele graffiti (“Eat the rich”, “Nique les proprios” en “Niq le fric”), wordt ook de verzwarende omstandigheid van “gemotiveerd door haat voor rijken” bevestigd. Van verscheidene beschuldigingen werd de verjaringstermijn overschreden in de maanden voorafgaande aan het proces in beroep, maar daar past de rechter een mouw aan via verlengingen van de termijnen die toegestaan zijn naar aanleiding van de lockdown in de lente (zelfs als dit proces niet vertraagd werd door Corona perikelen). Afhankelijk van de zwaarte van de misdrijven wordt “vereniging met het oog op” ofwel “wanbedrijven” ofwel “misdaden” bijgevoegd aan de veroordelingen. De vijf kameraden die enkel veroordelingen ophopen uit de eerste,

“lichtere” categorie krijgen opschorting van straf gedurende 3 jaren (indien ze tijdens die periode recidiveren, kan de rechter dan alsnog een straf opleggen voor deze veroordeling). De kameraden die ook in de tweede categorie vallen, krijgen voorwaardelijke gevangenisstraffen opgelegd; twee krijgen 10 maanden (gedurende 5 jaren), één krijgt 8 maanden (gedurende 5 jaren) en één 6 maanden (gedurende 3 jaren). Deze vier kameraden worden ook een aantal burgerlijke rechten ontnomen tijdens dezelfde periode (openbaar ambt bekleden, verkiesbaar stellen, stemmen in verkiezingen). De kameraad die enkel beschuldigd was van “criminele vereniging” zonder specifieke misdrijven, wordt vrijgesproken. Daarnaast worden er boetes opgelegd en moet meer dan de helft van de proces- en onderzoekskosten betaald worden. De staat zal iets minder dan de helft betalen plus de gehele onkostennota voor het afluisteren aangezien deze “geen bewijzen hebben aangedragen die hebben geleid tot de uiteindelijke veroordelingen” (de kosten bij telecombedrijven voor het afluisteren komen uit op 92.000 euro).

Nog een bis nummer

Ondertussen is een andere zaak voor de Correctionele Rechtbank in Brussel gestart tegen 7 anarchisten. Deze zaak is het vervolg van een onderzoek tussen 2013 en 2015

dat evenzeer gevoerd werd door de antiterroristische afdeling van de Federale politie, dit keer onder leiding van onderzoeksrechter De Coster. De initiële beschuldiging voor terroristische organisatie is niet weerhouden door de Procureur. De uiteindelijke beschuldigingen zijn “aanzetting tot het plegen van misdaden” (brandstichting) en “van wanbedrijven” (beschadigingen), beide “doch zonder gevolg”, voor zes van de beklagden, en “bezit van verboden wapens” (pepperspray en katapult) voor alle zeven. Na behandeling voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling (om de onderzoeksmethoden goed te keuren) en de Raadkamer (die niets aan de aanklachten veranderde), vond een eerste sessie plaats voor de Correctionele Rechtbank op 29 mei 2020. De rechtbank besliste evenwel om de zaak niet verder te zetten voor de Nederlandstalige rechtbank maar ze door te verwijzen naar de Franstalige (in Brussel bestaan ze beide naast elkaar). Het is nu wachten op een nieuwe datum voor de eerste zitting van de Franstalige Correctionele Rechtbank.

Contact

La Lime – Brusselse solidariteitskas

lalime@riseup.net

<https://lalime.noblogs.org>

Rekeningsnummer voor financiële steun :

IBAN BE10 0003 2444 6004

BIC BPOT BE B1 (Bpost Bank)

Acrata – Anarchistische bibliotheek

acrata@post.com

<https://acratabxl.wordpress.com>

Groot Eilandstraat 32 – Brussel

Info

Om even terug te reizen in de tijd:

Tout doit partir. *Pour la liquidation totale de ce qui nous détruit.* De verschillende nummers van dit tijdschrift zijn beschikbaar in verscheidene anti-autoritaire bibliotheken. Ook downloadbaar op het internet.

Brique par brique. *Se battre contre la prison et son monde (Belgique, 2006-2011).* Uitgegeven bij Tumult (tumult.noblogs.org)

Éclats de liberté. *La lutte contre la construction d'un nouveau centre fermé pour clandestins à Steenokkerzeel (Belgique, 2009-2010).* Uitgegeven bij Tumult (tumult.noblogs.org)

Hors Service. *Recueil de textes du journal anarchiste 2010-2014.* Uitgegeven bij Tumult (tumult.noblogs.org)

Waar is de haat?

Krabbel "Eat the rich" op een muur en je loopt het risico om aangeklaagd te worden voor eigendomsbeschadiging. Dat is hoe de staat de belangen beschermt van diegenen die bezitten. Zelfs als het belang, op het eerste zicht, een redelijk banale voorkeur voor lege muren is. Het punt is eerder dat het boven alles verheven bezit aangetast werd door enkele deugnieten die zich respectloos gedragen ten opzichte van de heilige institutie van het eigendom. Het doet er niet toe hoe oppervlakkig de fysieke verandering is van het object, de iconoclasten moeten gestraft worden. Maar dat is niet voldoende. Duidelijk. Om een voorbeeld te nemen van de Belgische staat; een zekere rechter vond het nodig om niet enkel te veroordelen voor de opgelopen materiële en morele schade maar ook voor de mentale instelling van de boosdoeners. Of op z'n minst een verondestelde instelling, geprojecteerd op de beklagden.

Aldus nam de rechter de "verzwarende omstandigheid" van "gemotiveerd door haat tegen personen omwille van hun economische status" mee op in zijn verdict. Niet helemaal hoe mensen het zich hadden ingebeeld toen deze woorden toegevoegd werden aan het strafrecht, ze werden waarschijnlijk geschreven ter verdediging van diegenen die zich het toegangsticket voor deze maatschappij niet kunnen veroorloven – om hen af te schermen van meer expliciete vormen van minachting. Maar macht loopt en werkt anders. Diegenen die toegang hebben in deze maatschappij, blijven het hebben terwijl het buiten bereik blijft van diegenen die het ontbreken. Een klassensysteem dat de rijken beschermt door toegang; toegang tot geld, onderwijs en bescherming van de staat. Een systeem dat de eigen belangen in stand houdt en beschermt wanneer het een permanente staat van intimidatie, pressie, onzekerheid en gebrek creëert. Dus worden wetten die de indruk geven de uitgesloten te beschermen, uiteindelijk meestal gebruikt om hen te vervolgen.

Een ander recent voorbeeld kunnen we zien in het vervolg op de documentaire "Femme de la rue". De beelden die opgenomen werden in de straten van Brussel, tonen de dagelijkse pesterijen van mannen die vrouwen moeten ondergaan. De belangrijke media namen bezit van het thema en legden het voor aan de dierbare politici die over ons regeren. Het resultaat, in theorie ten minste, is dat het gemakkelijker is geworden om wie seksistische opmerkingen maakt, te bestraffen. Twee jaar nadat de eerste bekeuringen werden uitgeschreven tegen daders van seksisme, blijkt dat in 90% van deze gevallen de doelwitten van de seksistische opmerkingen vrouwelijke politie agenten waren. Er is nog een manier uitgevonden om wie niet de bevelen van flikken opvolgt, te straffen.

Maar waarom de rijken haten? Gezonde, stabiele, goed aangepaste mensen beschimpen niet diegenen die meer geld of succes hebben dan zijzelf. Men kan ongelijkheid in vraag stellen, maar haat voor de ander moet verbonden zijn met een soort van psychologische storing of een ideologische verblindings. Echt waar? Is dat niet een heel handige manier om het conflict tussen rijken en armen te definiëren door een

kant, de kant die ook de macht heeft om hun definitie op te leggen.

Laten we even negeren dat de meeste rijke mensen manipulatieve, bemoeizuchtige, achterbakse, reactionaire pestkoppen zijn en dat ze geld uitgeven aan absolute onzin. Oké, het leven is genuanceerd, mensen zijn gecompliceerd, niet alle rijke mensen zijn slecht. Laten we ons dus enkel richten op de ongelijkheid die rijk en arm voortbrengt in de eerste plaats. Ondanks alle mythes rondom meritocratie is het nog altijd waar dat in geen enkele reëel bestaande kapitalistische maatschappij rijke mensen rijk worden door hun harde werk, maar eerder door het hun toe-eigenen van de natuurlijke rijkdommen en de vruchten van het werk van anderen (verleden, heden en toekomst). Natuurlijk, het meeste van de tijd vinden de meeste mensen dat "normaal" en stellen ze het niet in vraag. Wie kan nog de verbanden leggen tussen de aanhoudende catastrofes van het kapitalisme en de comfortabele levens die de leden van de hogere kringen leiden? Deze fenomenen lijken voor de meeste mensen te bestaan op verschillende planeten. Ze ambiëren misschien zelfs om zelf rijk te worden en leggen hun hoop in een ongrijpbare binnenweg, een niet te missen kans of hard werk. De continue stroom van beelden van luxueuze consumptie en de illusie van opwaartse sociale mobiliteit verleiden. En wat staat er tegenover? Minder en minder schijnbaar sinds klasse herleid werd tot een statistisch concept. Misschien was het anders toen klassenbewustzijn en proletarische cultuur nog een wezenlijke aanwezigheid hadden in sociale verhoudingen, ten goede of ten kwade. Nu doen alleen de grafieken er toe en daarop is iedereen middenklasse. Links van het midden of rechts van het midden, maar eerst en vooral midden. Want wat is er te lief te hebben aan arm te zijn? Niets, het is miserie. Wat is er dan te haten aan rijk te zijn? Alles, absoluut alles in deze maatschappij die onderdrukt en uitbuit. Want die miserie is opzettelijk georganiseerd ten bate van de rijken terwijl leven en betekenis worden vernietigd voor iedereen.

Hoe we praten over deze realiteit en de verschillende concepten van klasse, is dramatisch veranderd. Maar wat niet veranderd is en wat onmiskenbaar blijft, is dat rijk zijn betekent toegang hebben, het betekent macht hebben over anderen. Deze macht behouden betekent ze verdedigen en uitbreiden ten koste van anderen. De rijken voeren oorlog tegen elk obstakel dat hen in de weg staat. Het lijkt erop dat het enige dat hen tegenhoudt, is dat ze het niet eens zijn over wat de obstakels zijn.

Iets radicaal anders willen betekent terugvechten.

Als een voetnoot; Dezelfde rechter zag dezelfde verzwarende omstandigheid aan het werk in een gevecht tussen sommige veroordeelden en twee limousine chauffeurs. Dat is het bewijs van een hoge graad van telepatie gekoppeld aan een of andere geheime tijdreis technologie. En het wordt al helemaal ridicuul wanneer hij op een gelijkaardige wijze veroordeelt voor de zin "Niq le friq", heeft geld nu al de status van een persoon bereikt?